

Věková kategorie 11–14 let

Safíroví ledňáčci a glutaman

Autor Bogdan Trojak. Baobab 2020.

Vybraný text k překladu – kapitola 10, výběr ze stran 72–74

Safíroví ledňáčci stáli v průjezdu starobylé věže na začátku Karlova mostu. Bylo to jejich oblíbené místo. Všichni měli zakloněné hlavy a prohlíželi si poněkud zašlé malby na její klenbě. Tisíce lidí každý den proudily touto branou na most, ale jen málokdo si všiml toho, co má nad hlavou. Neznámý středověký umělec zde vymaloval několik nádherných barevných ledňáčků, které si zvolil do svého osobního znaku král Václav IV. Děti měly tohoto panovníka rády, protože o něm kolovala celá řada dobrodružných pověstí a protože si oblíbil stejného drobného ptáčka, cítily se s ním propojené jakým si zvláštním poutem.

Teď byla ale hluboká noc a nikde nikdo.

„Přísahajte na naše nožíky,“ řekl obřadným hlasem Vojta Kovanda, „že jeden druhého nikdy nezradíme a zůstaneme si věrni i ve chvílích nejtěžších!“

Zakládající členové party vytáhli z kapes skládací nože ve tvaru ledňáčka, otevřeli je – ledňáčkům rázem narostl ostrý zobák – a jednoznačně přísahali: „Slibujeme si svornost!“ Justýnka s Kajetánem zatím přísahali jen nasliněnými prsty.

„Zobáky napřed!“ zvolal Vojta.

„Střemhlav do modré hlubiny!“ odpověděli mu sborem Ledňáčci.

Obřad byl u koce. Děti schovaly nože zpátky do kapes a vyrazily úzkými uličkami na nedaleké nároží, kde stál malý kulatý kostelík s drobnou věžičkou, která připomínala špičku rakety. Rotunda. Do kostela se vcházelo těžkými dubovými dveřmi, které měly z vnější strany místo kliky zdobenou měděnou kouli.

(...)

„Musíme se dostat dovnitř jinudy,“ řekl tiše Vojta, „obejdeme rotundu dokola a vyzkoušíme okna.“

V kamenném zdivu kostelíka prorazil dávný stavitel šest úzkých okýnek: čtyři z nich byla příliš vysoko, zbylá dvě se nacházela v nižším půlkulatém přístavku, který vypadal jako palivová nádrž či boční stupeň rakety. Jedno z nich bylo naštěstí pootevřené, snad kvůli větrání.

„To je ono!“ zaradoval se Vojta, „zkusíme to tudy.“

Když ale vysadili na parapet Loan Bacha a ten se zkusil prosoukat dovnitř, nešlo to. Okýnko bylo příliš malé.

„Vysadte tam mě!“ nabídla se odvážná Justýnka, „jsem mnohem menší, než vy, zvládnou to hravě!“

„Jsi pašák, Justýnko,“ pochválil jí Vojta, „zpátky tě vytáhneme, stačí sundat opasky a spojit je.“

(...)

„Jde se na věc,“ zavelel Vojta, „vem si s sebou Hryzana a Fosforníčka, ať to tam nejdřív prošmejdí.“

„A tady máš moji baterku z mlýnku na pepř, ostré světlo!“ podal Justýnce svůj vynález Denis.

Justýnka si ještě pořádně lokla ze své lahvičky s kombuchou, aby měla sílu.

Vojta s Loanem udělali z rukou stoličku a kamarádku vysadili. Holčička se vyšvihla na parapet okénka, z kapsičky vypustila průzkumnickou myš s věrnou světluškou na čele, chvíli počkala, pak s úsměvem zasalutovala směrem k partě a vklouzla dovnitř tmavé, záhadné rotundy.